

Na poslední cestě by nebylo nic tak zvláštního, kdyby nebyla poslední pro mnohé smrtelníky. Jenže pro těchto několik jedinců byla jednou z mnoha cest za jejich vysněným cílem. Ostatně, jak řekl Meridor: „Jakákoliv cesta vedoucí k cíli je cestou správnou. A každá cesta je tak dlouhá, jak důležitý je pro tebe její cíl. Tak se nediv, že kníže Skartarea, ačkoliv vyrazil do skalní věže z druhého konce světa, došel dříve než kdokoliv jiný, včetně prvního ranního paprsku.“

Butidek

Boj trval již od časného rána. Přízraky Kruhu ovládly pláně okolo Tek Wanedor a rozdělily tak armády na dvě části. Sevření v kleštích dvou armád jim zřejmě nijak nevadilo. Byly to přízraky, které jen bojovaly. Nic jiného pro ně nebylo důležité než vůle jejich pána. Zvuk rohu se vznesl nad kraj a obránci Tek Wanedor vzhledli v naději rychlého konce, protože sil již valem ubývalo. Posily Kruhu však stále nepřicházely. Něco je muselo zdržet. Mezi kameny se náhle rozzářil teleport a vypadla z něho postava. Z jihu se ozýval hluk boje a stále se přibližoval. Postava se divoce zmítala a Flavio v ní poznal Daria. Čaroděje sedmého stupně.

„Kde je velitel!“ řval Darius a slepě hmatal kolem sebe.

Flavio konečně pochopil, že čaroděj má vypálené oči. Byl zřejmě jedním z několika odvážných, kteří bránili od časného rána přízrakům v cestě úžlabinou.

„Velitel padl. Já tu teď velím!“ vyhrkl a podepřel slepého čaroděje.

„Úžlabina je volná. Nedokázali jsme je zadržet. Jsou mocní. Mocní!“ sípal Darius a žíly na krku se mu napínaly jako provazce. Pak mu začal z uší stoupat mlhavý dým a Flavio od něho rychle odskočil. Čaroděj chtěl cosi vykřiknout, ale vzplanul jasným plamenem a shořel na prach za přišerného vřískotu. Několik legionářů, kteří přihlíželi tomu divadlu, se zděšeně obrátilo na Flavia.

„Přineste Astmedinův dalekohled!“ rozkázal.

Dva muži vybalili z houní dva sáhy dlouhou krystalovou rouru, usadili si ji na ramena a Flavio se skrze ni zahleděl k úžlabině. Přízraky hnané Azrogem se zatím daleko nedostaly, protože jim do boku vpadly oddíly pod černou zástavou se znakem stříbrného stromu. Legionář tyto znaky nikdy neviděl, tak hnán zvědavostí, jací vojáci mají odvalu a moc postavit se přízrakům i Azrogovi samému, přemohl strach a přiblížil svůj pohled k úžlabině. Obraz se zvětšil a přiblížil, stejně jako zvuky boje. Spatřil temné bojovníky krásné ve svých zbrojích a hrdé ve svém postoji, kterak nemilosrdně tepou rudě zářícími čepelími do přízraků, kterým se to zřejmě nelíbilo. Ustupovaly. Zezadu je však plamenným kladivem poháněl sám Azrog, takže byly ve dvojím ohni, a Flavio sám nevěděl, co je horší. Protože vůbec netušil, jak velikou moc mají ti temní bojovníci, jejich planoucí ostří a temně zářivé šípy.

„Na jihozápadě se něco děje!“ vyhrkl na něho voják, který právě přiběhl ze svahu kopce. Flavio stočil tubus dalekohledu směrem, který mu naznačil voják a pak jakoby zkameněl.

„Co je?“ zašklebil se zadýchaný voják.

„Podívej se sám,“ řekl Flavio strnule a odstoupil od dalekohledu. Voják přiskočil ke krystalům a vykřikl údivem. Ti, kteří drželi přístroj, se nervózně otočili.

„Drž!“ křikl jeden z nich na druhého, vhodil mu tubus do náruče, nasměroval ho správným směrem, zatočil krystalem a přiložil k němu ucho. Chvilku poslouchal, pak si začal pobrukovat jakousi melodii a nakonec se hlasitě rozesmál. Namířil dalekohled po svahu dolů a hlasitě do něho zvolal to, co krystaly několikanásobně zesílily:

„Vojáci! Legionáři! Podívejte se k jihozápadu! Dívejte se tam! Jede náš velitel! Poslouchejte, jak zpívají naši bratři! Tak ať se za nás nemusí stydět!“

Pak upadl na zadek a vzlykal jako malý kluk. Flavio nebyl z původní gardy, ale dobře věděl, co znamenal rytíř Meridor pro své muže. Chápal tedy řev, který se rozlehl svahem, když legionáři

vyskákali z okopů a jednou velikou vlnou zatlačili bojovou linii až k úpatí kopce. Pak se, ti co přežili, opět stáhli do obranných pozic a čekali. Čekali na nový útok. A na svého velitele.

Dávalo to smysl. Když se Felicis zpocená probudila uprostřed noci na lůžku vedle něj a vykřikla: „Kámen je odvalený! Odvalil ho!“, objal ji a vískal ve vlasech, aby zahnal její noční můru. Byl to kámen od mohyly, který viděla odvalený. Odvalil ho skřítek Puk.

„Ale rytíř je dávno mrtvý,“ poznamenal voják, který zprávu o postupujících jednotkách přinesl. Přemýšlel, jestli všem těm chlapům z toho běsnění nepřeskočilo.

„Tys nebyl v legiích, co?“ zeptal se ho Flavio.

„Ne.“

„To je velitel legií. Vždycky stál při nich a ony stály při něm. Smrt na tom nic nezmění. Tomuhle se říká čest, chlapče,“ řekl jedním dechem Flavio a bezděky si setřel slanou slzu, která se mu zaleskla na tváři. Nesmyslný ústup legií k Tek Wanedor začínal dávat smysl. Neutíkaly do hor. Tek Wanedor byl jejich horou. Místem, kde padly. A kde znovu padnou.

„Já myslel, že mrtvoly má na své straně jenom nepřítel.“

Voják vypadal trochu zmateně.

„Být tebou, tak takhle před chlapama z původních legií nemluví. Nemuselo by se ti to vyplatit. Dnes bojuje každý, kdo má k tomu důvod. To ostatně vidíš sám.“

Pak ze svahu nad nimi přiběhla Degwinn. Lučištnice z Mermialu.

„Od severu přicházejí nějací bojovníci! Budou asi od vás. Zpívají to samé, co legionáři.“

„Kolik jich je?“ zeptal se Flavio.

„Ne více než šedesát.“

„To není mnoho. Mají nějakou zástavu?“

„Průzkumníci říkali, že nesou něco jako zlomenou žerď od praporu. Takže žádné značení.“

„To je pan Korin, pane,“ skočil jim do řeči jeden z legionářů a bylo na něm vidět, že se mu vrací krev do žil.

„Nese zlomenou zástavu rytíře Meridora a jeho legií, pane.“

„S ním to tu vyhraje?“ zeptala se ho Degwinn a nebylo jasné, zda to myslí vážně nebo se posmívá.

„Je to druhý z velitelů rytíře Meridora,“ informoval ji Flavio.

„Nechte je projít až k nám. Všichni jsou z původních legií. Tady je jejich místo stejně jako před lety.“

„Ale tenkrát to tu prý nikdo z legií nepřežil,“ dodala suše Degwinn.

„To možná ani dnes,“ ukončil jejich rozhovor Flavio a poslal vojáka dolů po svahu, aby informoval ostatní legionáře a vojáky. Degwinn zmizela kamsi k vrcholu kopce.

„Vždy, když jsem slyšel vyprávět tu legendu o Tek Wanedor, přál jsem si tu stát jako jeden z nich. Teprve později jsem si uvědomoval, že bych vlastně zemřel. A dnes tu stojím. Jako jeden z nich. A jako jeden z nich tu zemřu,“ tiše pronášel Flavio, když sledoval okolní krajinu, doufajíc, že uvidí nějaký náznak útoku dřív, než na ně dopadne jeho plná síla.

Nebylo pochyb, že nepřítel na něco čeká. A nemohl se dočkat. Víselo to ve vzduchu. Flavio měl pocit, že si na to může sáhnout. Stačí jen natáhnout ruku.

Želví amulet na krku se mu divoce zasmíval a rozpálil do běla. Felicis čelila náporu magie. Voják jen doufal, že se želví amulet nerozletí na kousky. Tak jako ona. Žhnul, ale nepraskal. Tak jako ona. Nakonec mu to nedalo. Stáhl si rukavici z levé ruky, zhluboka se nadechl a stiskl amulet v dlaní. Očekával žár a pálení se kůži. Želva v dlaní však pozvolna chladla. Jako obvykle se mu udělalo nevolno, přesto stihl zachytit jednu myšlenku a několik obrazů. Bezbarvý pohled čarodějky spočinul na ohořelé ruce, stále ještě doutnajícím, kterou odhodila stranou, když se zvedala ze země. Byla to mužská ruka. Nějaký voják jí pomohl na nohy. Silně a pevně. Pak odběhl kamsi do prachu úžlabiny. Jen rudá zář

z čepele jeho meče byla posledním obrazem, který Flavio spatřil. Udivilo ho, že i v bezbarvém pohledu čarodějky meč rudě plál. A když se jeho mysl vrátila zpět na kopec, pulsovala mu hlavou myšlenka Felicis, kterou otiskl želví amulet do jeho paměti. Myšlenka na něj.
„Bylo by hezké dnes nezemřít,“ usmál se.